

عنوان مقاله:

تحلیل مدل نقش همگرایی ملی به عنوان مبنای همگرایی منطقه ای در جهان اسلام مطالعه موردی: خاورمیانه

محل انتشار:

پنجمین کنگره بین المللی جغرافیدانان جهان اسلام (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

هادی اعظمی - استادیار دانشگاه فردوسی مشهد

سیده هادی زرقانی

جهانگیر حیدری - دانشجوی جغرافیای سیاسی

خلاصه مقاله:

در تحلیل‌های ژئوپلیتیکی تشخیص و بررسی نیروهایی که به همگرایی جوامع سیاسی در سطوح ملی و فراملی کمک می‌کنند از اهمیت محوری و کم نظیری برخوردار است نظریه پردازان همگرایی معتقدند که افراد هنگامی رفتار همگراییانه در پیش خواهند گرفت که پیش بینی کنند با پاداش ها و تهدیدات مشترکی روبرو خواهند بود موفقیت در این امر به درونی سازی فرایند همگرایی بستگی دارد به این معنی که نخبگان و دولت‌مردان داخلی و منطقه ای به علت درک وابستگیهای متقابل موجود با فرایند همگرایی همسویی نمایند امروزه در ادبیات ژئوپلیتیک از سطوح مختلف همگرایی همگرایی ملی همگرایی قومیتی همگرایی منطقه ای و جهانی نام برده میشود که این امر نشان از طیفی بودن این فرایند انسجام بخش می باشد که کانون مکانی شکل گیری آن در درون مرزهای سیاسی یک کشور به علت درک عموم شهروندان با مذاهب قومیت ها و ... مختلف شکل گرفته و به سطح منطقه ای گسترش می یابد یعنی همانطور که از لحاظ کارکردی اگر در یک حوزه بازیگران ذینفع از مزیت های همگرایی منتفع گردند این فرایند به دیگر عرصه های کارکردی اعم از اقتصادی سیاسی فرهنگی و ... سرایت خواهد کرد از لحاظ ساختاری نیز بنا به شرایطی که پیوندهای جغرافیایی فرهنگی و مذهبی آن منطقه از تجانس نسبی درخور توجهی برخوردار باشند این فرایند از سطوح داخلی کشورها به سطوح منطقه ای قابل سرایت می باشد.

کلمات کلیدی:

همگرایی ملی، همگرایی منطقه ای، خاورمیانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/196348>

